

Vibeke B. Arildsen

Hemmeligheder

Eudor

Af samme forfatter:

Rejsen til Nørrebro (2015)

Sommeren på Carlsholm (2014)

Sophie. Dronning af Danmark (2006)

Marlene og kærligheden (2004

– nomineret til Orprisen 2005)

Hemmeligheder

Af Vibeke Bruun Arildsen.

All rights reserved.

Redaktion og omslag: Frank Bruun Madsen
Tekst copyright © Vibeke Bruun Arildsen 2018.

Kopiering fra denne bog er kun tilladt i overensstemmelse med
overenskomst mellem Undervisningsministeriet og COPY-DAN.
Til omslaget er anvendt grafiske elementer fra Wiki Commons.
Se www.eudor.dk/hemmeligheder vedr. kreditering.

Trykt i Polen hos Totem.

ISBN 978-87-93608-39-9
1. udgave, september 2018
Forlaget Eudor
www.eudor.dk

Køreturen

Da den modkørende bil kommer nærmere, begynder føreren at blinke med lyset imod den grå Toyota, som Marie og jeg kører i. Vi er de eneste her på den smalle landevej, og først da bilen passerer os med en strittende fuckfinger helt oppe i forruden, kommer jeg i tanke om, at jeg har glemt at skifte til det korte lys. Vi får et hidsigt dyt, inden de røde lygter forsvinder i bakspejlet, og så er vi igen alene i mørket. Jeg sukker lydløst og sidder lidt og øver mig i at skifte fra langt til kort lys.

Marie er faldet i søvn på sædet ved siden af mig. Det er godt. Da vi kørte hjemmefra, sad min lillesøster presset tilbage mod ryglænet og stirrede stift fremad, imens jeg bandede over gearstangen og koblingen og den sindssyge speeder, der reagerede som en nervøs racehest, bare jeg satte foden på den. Hele vognen klagede sig, når jeg skiftede gear. Nu har jeg efterhånden styr på det meste. Jeg ved bare ikke helt, hvor vi er, men vi må snart komme tilbage til landevej 161, og så går det bare hjemad igen.

Jeg klarede ellers Lillebæltsbroen i fin stil. Det tror jeg i det mindste, husker det egentlig kun som en svag drøm. Bagefter kørte vi ind og spiste på McDonald's, sad og hang i en evighed, inden vi tog os sammen og kørte videre. Jeg ville være kørt over endnu en bro. Men da vi nærmede os opkørslen til Storebælt, vidste jeg, at det ville blive umuligt at komme over vandet. Alene tanken om at få bilen bakset ind i den rigtige bane ved betalingsanlæg-

gene gav mig hjertebanken. Og måske ville damen ved billetlugen lægge mærke til os og ringe efter politiet.

Derfor drejede jeg fra og fandt en landevej. Vi snupede en pause mere, denne gang på en tankstation.

”Hej Julie.”

”Hej far ... Vi kom for sent til bussen.”

”Okay, hvad så?”

”Vi kommer i morgen. Vi står tidligt op, og så kommer vi.”

”Ej, det er løgn! Julie, for fanden. Hvorfor kan I aldrig komme til den tid, vi aftaler?”

”Jamen, det ... det kunne vi bare ikke.”

”Julie, altså. Det er sgu irriterende det her. Jeg blev hjemme, fordi I skulle komme ...”

”Undskyld.”

”Pokkers osse.”

”Ja ...”

”... Ved du hvad, kan I så ikke vente med at komme til på mandag? Hannes far fylder jo 75. Jeg kan stadig nå op til dem i Sverige, hvis jeg kører nu.”

”Okay.”

”Er mor og Carsten rejst på ferie?”

”Ja, de rejste i formiddags.”

”Kom på mandag så, Julie. Dig og Marie kan vel godt være alene hjemme i weekenden?”

”Ja, selvfølgelig ... Jeg ville bare gerne have talt med dig, far.” Min stemme er svag. ”Det er vigtigt.”

”Vi kan jo tale på mandag, snut. Er det ikke okay?”

”Joh ... Altså, vi kan da også bare komme tirsdag eller

onsdag ...”

Far sukker højt.

”Eller helt blive væk,” fortsætter jeg.

”Ja, hvis du bare har tænkt dig at gå og surmule hele ugen, så skal du ikke komme for min skyld.”

”Okay. Hvis du helst er fri ligefrem.”

”Hold nu op, Julie. Vi ses på mandag, så kan vi snakke. Jeg vil bare skide gerne med til den fødselsdag. Det er vel okay, nu I alligevel kommer for sent.”

Landevejen bugter sig ud og ind gennem små landsbyer, der ligger helt rolige og sover. Jeg læner mig tilbage i sædet, min krop følger bilens vuggen gennem landevejenes bløde sving og bakker.

Jeg tænder for radioen, en blid sang fylder mørket. De hvide striber på vejbanens midte glider rytmisk ind under os. Gad vide, hvordan de egentlig får malet de striber så snorlige? Så kigger jeg op, og pludselig, ud af mørket og ud af intetheden, rammer lygterne et rødt og hvidt skilt med en lang række pile <<< Jeg når slet ikke at dreje på rattet, inden vejen svinger skarpt til venstre. Bilen forlader asfalten. Den knaser ind på en lille grusvej. Jeg træder hårdt på bremsen, men det er som at køre i sæbe. Marie vågner og begynder at råbe og fægte vildt med armene. Bilen skrider og slingrer. Som i en drøm ser jeg et stort træ komme nærmere og nærmere. Og lige meget hvor meget jeg rykker i rattet og træder på bremsen og råber op, så vil bilen hen til det træ.

”Pas på!” skriger jeg og prøver at beskytte Marie og

mig selv. Vi bliver begge kastet tilbage af airbaggen, der blæser op foran os. Der lyder et højt brag, noget splintres. Bilen ryster kort. Så giver den op med et lille suk, og der bliver pludselig helt stille og mørkt omkring os. Jeg mærker noget varmt løbe ned i munden. Det smager som blod.

”Marie,” hvisker jeg.

Morgen

”Hvad helvede er det for en bil, der holder oppe ved vejen?” lyder en mandestemme.

Jeg misser med øjnene og ser mig omkring i en lavloftet stue med lysegule vægge. Stemmen kommer ude fra køkkenet, jeg kan ikke høre, hvad der bliver svaret. I vindueskarmen står pottplanterne tæt ved siden af hinanden i sollyset. Jeg kan mærke Maries lydløse åndedrag mod min kind. Vi ligger på en sovesofa. På væggen over os hænger et maleri af en blå skål med appelsiner.

Jeg rejser mig og lister forsigtigt hen mod den lukkede køkkendør.

”Kan du ikke bare trække bilen ned til dig, Chris?” Det må være Lily, der taler.

Lily kom løbende ud af mørket i morgenkåbe og træsko og det grå hår flagrende i tynde totter. Hun troede vist, vi var døde. Det troede jeg nærmest også selv. Men jeg havde bare fået næseblod – og Marie tudbrølede, da hun først havde fået vejret igen.

Lily tog os med ind i sit varme køkken og gav os kamillete og ristet franskbrød. Duften af ristet brød var rar. Lily spurgte ikke om så meget, bare lidt om bilen. Og om hun skulle køre os til stationen. Det sidste svarede vi ikke på, og så redte hun op på sofaen til os. Hun kunne sikkert godt regne ud, at jeg slet ikke er gammel nok til at køre bil.

”Jo jo, det klarer jeg,” siger manden ude i køkkenet. ”Der skal jo heller ikke stå en smadret Toyota og blomstre oppe ved landevejen. Panserne kunne jo komme forbi.”

Jeg står musestille. Lily svarer noget, som jeg ikke kan høre.

”Skete der noget med ungerne? Var de fulde?” spørger manden.

”Nej, nej, det er to piger. De ligger inde i stuen.”

Der lyder skridt, og jeg når kun lige at springe hen til sovesofaen og kaste mig ned, inden døren går op. Jeg lukker øjnene og trykker mig ind mod Marie.

”Lad dem nu ligge og komme til sig selv,” lyder det ude fra køkkenet.

”Ja ja,” brummer manden. ”Men find ud af, hvem de er, når de vågner. Og jeg skal nok få fikset deres bil, så de kan komme væk igen. Men det bliver ikke i dag.”

Efter badet tørrer jeg duggen af spejlet i en lang slalombevægelse oppefra og ned. Mit nøgne ansigt er rødmosset, og der er talgknopper langs hagen, i panden er der hudorme, og ved tindingen stråler en bums. Mine øjenvipper er alt for lyse, læberne har ingen farve. Jeg ser nær-

mest syg ud, men det er bare mit normale jeg.

Okay, min næse er måske lidt hævet. Jeg trykker forsigtigt på den. Den er stadig øm, men det var vist billigt sluppet. Jeg åbner toilettasken og starter med foundation, som jeg lægger på med en svamp. Så kommer concealeren, highlighter, bronzer, primer, øjenskygge, mascara, mere highlighter, mørk pudder, eyeliner, mere mascara, blush og endelig læbestift. Sådan! Jeg gransker mit spejlbillede. Huden er glat og jævn, kun øjnene er de samme, store og alvorlige. Jeg plejer at tørre og glatte mit hår, men der er ikke nogen stikkontakt her, så vidt jeg kan se. Det må bare lufttørre. Håret trænger til at blive farvet igen, man kan se det mørke vokse frem ved hovedbunden.

Da jeg kommer ud fra badet, sidder Marie allerede og spiser cornflakes og pludrer løs.

”Jeg kan godt lide cornflakes, men jeg kan bedst lide choko pops,” siger hun til Lily. ”Da vi var på sommerferie på et hotel, var der både choko pops og honey pops og frosties og pølser og croissanter.” Jeg sætter sig ved siden af min søster på køkkenbænken.

”Ja, her har vi kun cornflakes,” siger Lily. ”Vil du have en tallerken, Julie?”

”Det var i Spanien,” siger Marie. ”Det var dengang, jeg var syv år. Nu bliver jeg snart ni. Og der var tre swimmingpooler. Min mor og Carsten er rejst til Grækenland. De kommer hjem på næste søndag.”

Imens Marie fortæller videre, fylder jeg tallerkenen med cornflakes og mælk. Jeg har lyst til at sige til hende,

at hun skal slappe lidt af, hun lyder helt overgearet.

”Skal du have kaffe, Julie?”

”Ja tak.” Da Lily kommer med kanden fra kaffemaskinen og hælder op, lader hun, som om hun ikke ser, at min fremstrakte hånd med koppen ryster lidt.

Så lyder der en skramlen ude fra gangen. Marie og jeg kigger hen mod døren, hvor en gammel mand med rollator dukker op. Han er tynd, for tynd, bukserne sidder løst om benene, men hans hår er kridhvidt og kraftigt.

”Nå, goddag med jer,” siger han og kommer hen til bordet. ”Jeg hører, vi har fået gæster.”

”Ja, det er så min mand, Asger, som jeg fortalte jer om i går,” siger Lily. ”Asger, det er Marie og hendes storesøster, Julie.”

Med lidt besvær kommer Asger ned at sidde, han hiver efter vejret.

”Hvorfor går du med den der?” spørger Marie og peger på rollatoren.

”Ja, hvorfor tror du?” spørger Asger.

”For at du bedre kan gå?” Han laver thumbs up til Marie.

”Men hvad fejler du da?”

”Så!” siger jeg lavt og advarende.

”Jeg har kræft,” svarer han.

”Ååh nej!” udbryder Marie og lader skeen dale ned mod tallerkenen. Om lidt kommer tårerne, jeg kan mærke det. Hun er altid så dramatisk.

”Jeg tror, der er noget børne fjernsyn nu, hvis du er færdig med at spise,” siger Lily til Marie og stiller en kop

kaffe foran Asger. ”Kan du ikke lige hjælpe hende, Julie? Og så vil jeg godt tale med dig bagefter.”

Skærmen flimrer og hviner. Hvorfor taler de altid med musestemmer i tegnefilm? Og hvorfor skal det hele være så lyserødt?

Jeg rejser mig fra sofaen og går en runde i stuen, kigger ud ad vinduet med alle pottedplanterne. Der går en maskin-klipperen langs stien. Han kommer den her vej. Han er i en rødhvid Canada Goose-jakke, går og ryger, stopper så op, ligesom i sine egne tanker. Foran ham står en lille, bred kamphund af en slags. Da den begynder at gå, følger fyren efter, imens han kigger nysgerrigt ind mod Lilys hus. Jeg gemmer mig hurtigt bag gardinet.

Jeg smutter ud i køkkenet til Lily, hvor det dufter af gær. Hun er gået i gang med at bage, foodprocessoren kværner, transistorradioen spiller, og hun nynner med på Kim Larsens sang.

”Er der noget, jeg skal hjælpe med?”

”Nej tak.”

”Okay.” Jeg er på vej ind til Marie igen, men jeg når kun halvvejs gennem døren.

”Lige et øjeblik, Julie.” Jeg vender om. Lily trykker på kontakten på væggen, og her bliver pludselig helt stille. Så tygger Asger knasende på et stykke ristet brød henne ved bordet.

”Jeg vil rigtig gerne vide lidt om jer to piger, hvor I kommer fra og sådan.” Lily står i sit blomstrede forklæde med en hånd på hoften.

Jeg drejer hovedet og kigger ud på den tomme grusvej. ”Hvor er bilen?” spørger jeg.

”Min nabo, Chris, ser på den. Hvor gammel er du egentlig? 17 år? 16 år?” Jeg kigger ned i gulvet, nikker stille. ”I var heldige i går. Du kunne lige så godt have slået jer begge to ihjel. Det ved du godt, ikke?”

Da hun siger det, er det, som om jeg forsvinder midt i døråbningen. Jeg lukker øjnene ... Det var jo slet ikke meningen ...

Marie rakte tunge efter bybussen, da den kørte fra os. Jeg foreslog lidt for sjov, at vi kunne tage Carstens bil ind til rutebilstationen. Jeg havde prøvet at køre før. Og Saras far syntes endda, at jeg var et rent naturtalent dengang ude ved deres sommerhus. Carsten lader mig altid køre, når vi er på ferie. Hvis Marie og jeg nu tog bilen de knap to kilometer ind til rutebilstationen, ville vi nå københavnerbussen. Og jeg ville få mulighed for at snakke med far, uden at Hanne var der.

Inden vi nåede ind til Kolding midtby, følte jeg, at jeg havde helt tjek på bilen, men så kom jeg til at tage den forkerte vejbane og kunne ikke dreje ved stationen. Jeg var nødt til at fortsætte ligeud, og så havnede vi pludselig på den gamle landevej.

Jeg havde næsten ikke sovet om natten, havde tænkt og tænkt på, hvad jeg skulle sige til far. Jeg havde sådan brug for ham.

Måske var det derfor, jeg sagde til Marie, at vi bare selv kunne køre derover ad den gamle landevej og stille

bilen i Trekroner. Vores farfar bor i Trekroner, så derfor ved jeg, at der er en stor parkeringsplads ved stationen. Så kunne vi tage toget det sidste stykke ind til København. Far ville aldrig opdage noget, ingen ville opdage noget. Marie prøvede at stoppe mig. Klynkede og tiggede mig om at vende om. Men jeg lovede hende en burgermenu på McDonald's, og så fortsatte vi.

Jeg er lige ved at synke i jorden af skam, da jeg møder Lilys blik. Mine ben føles mærkeligt svage, da jeg som en søvngænger går hen og sætter mig på køkkenbænken over for Asger. Jeg gemmer ansigtet i hænderne. Billeder af flammer, af splintret metal, af Marie, der forbløder og dør. Billeder af os begge i en brændende bil, røde og orange farver flimrer gennem min bevidsthed. Alle de gange, det kunne være gået galt.

Da jeg kigger op, står Lily stadig med hånden i siden og kigger på mig.

”Jeg plejer at passe så godt på Marie,” hvisker jeg.

”Hvor langt havde du kørt?”

”Hjemmefra. Fra Kolding.”

”Helt fra Kolding? Hvad tænkte du dog på?”

Jeg ryster på hovedet. Det virker, som om en anden end mig ville have gjort det.

”Vi skulle over til vores far. Han bor i København.”

”Du kan da ikke bare køre helt til København.”

”Nej, jeg ville også bare ... til Trekroner. Der bor vores farfar.”

”Du har ringet og fortalt jeres forældre, hvor I er,

ikke?”

Jeg ryster på hovedet.

”Er der mere på kanden?” spørger Asger og løfter sin kaffekop. Lily tager glaskanden og hælder op til Asger. Så slukker hun for kaffemaskinen.

”Julie, du bliver nødt til at ringe til dine forældre nu. Du kan sige, at jeg nok skal køre jer ind til stationen i Ringe.”

”Skal vi så bare lade bilen blive her?”

”Hvad vil du ellers foreslå?”

”Det ved jeg ikke.” Jeg bider i min tommelfingerne og ser op på Lily, trækker opgivende på skuldrene. Sådan noget pis. Tårerne ligger lige i øjenkanten, verden bliver utydelig.

”Chris ringede, mens du var i bad. Der går fire til fem dage, inden han kan få en ny forlygte og nye airbags.”

”Fire til fem dage?!?” Hun nikker.

Jeg ved ikke, hvad jeg havde forventet. Det er lørdag i dag. Man kan jo ikke bare trylle en ny forlygte frem.

”Hvad skal jeg så gøre? Min mor kommer hjem næste søndag.” Min stemme lyder pibende, jeg taler alt for hurtigt. ”Og så skal bilen være tilbage, i perfekt stand, og vi skal over til min far, men vi kan ikke komme derover før på mandag, han er ikke hjemme før.”

”Du bliver nødt til at ringe til din mor og fortælle hende det.”

”Det kan jeg ikke. Hun går helt amok. Hun slår mig ihjel!” Okay, hun slår mig nok ikke ihjel, men at ringe og sige det til mor er ganske enkelt ikke muligt. Jeg prøver at

forklare Lily, at mor vil blive helt sindssygt vred, hvilket, Lily synes, er rimeligt nok. Mor vil få ødelagt sin ferie, og hun vil ødelægge Carstens ferie, og de kan alligevel ikke gøre noget, før de kommer hjem, og der er jo ikke sket noget med os. Jeg lover Lily, at jeg vil fortælle alt, når mor kommer hjem. Jeg rabler løs som en dødsdømt, der taler for at redde livet.

”Ja, ja, ja,” sukker hun. ”Men så må du ringe til din far.”

”Min far! Min far er så langt her fra at bede mig forsvinde ud af sit liv.” Jeg viser med tommel- og pegefinger. En halv centimeter fra at opgive mig totalt. Lily ser på Asger. Jeg ryster på hovedet.

”Jeg vil næsten hellere dø.”

”Hm,” brummer hun og giver sig igen til at røre i skålen. Hun står med siden til mig, da hun fortsætter. ”Enten skal I tage toget hjem nu. Eller også skal du hjælpe mig med at rydde op i gæsteværelset, så kan I sove derinde, indtil Chris får ordnet bilen og kan køre jer tilbage. Skaden er ikke så slem, som den kunne have været. Du ramte træet skævt, og farten var ikke så høj. Men en ny forlygte og nye airbags skal der til, og der er forskelligt, som skal rettes op og sådan, det har jeg ikke forstand på.”

Jeg nikker. En ny forlygte. Nye airbags. *Fuck!* Gad vide, hvad det koster?